

A ait: Venite ad me omnes qui laboratis, & ego vos reficiam. Tollite iugum meum super vos, & discite a me, quia mitis sum, & humilis corde, & inuenietis requiem animabus vestris. Quia uocatione plenius mihi uideot uerba legis & mysteria recognoscere, quia alina aut commutadam ote docuit, aut redimedam pecunia, ut non solum asine partu oue, hoc est mundis immunda mutemus, sed etiam redimamus. Quod uidetur exprimi si prius sacrificio purificationis, & mysterio baptismatis delictorum nostrorum inquinamenta lauemus, crimina quoque nostra bonis operibus, fideique precio, & misericordie redimamus. Preciū nostrū sanguis est Christi. Vnde & Apostolus Petrus ait: Non auro uel argento redēpti estis, sed precioſo sanguine. Et Paulus dicit: Precio empti estis, nolite effici serui hominū. Vnde non oculoſe in sancto miramur euangelio quod pullum asinæ fēderit dñs Iesus, quia populus gētilis cepit esse Christi hostia, qui secundū legē habebatur immūds. Vnde & de Leuitis scriptū est quod sint redēptione eorū, eo quod & sanctitate uitæ suę & oratione peccata plebis leuarent. In quibus figurā agni præcēlit mysteriū, uerū uenturum Leuiten, qui proprii corporis passione tollerēt peccatū mundi. Leuitas significatur susceptor pro me, uel ipse mihi leuis. Ipse enī perfectæ uirtutis habet impertiendæ populū sanitatis indicium. Ipse ergo qui pro salute uniuersorū expectatus aduenit, pro me est utero editus uirginali, pro me oblatuſ, pro me gustauit mortem, pro me resurrexit. In quo omnium hominū suscepta est redēptio, assumpta est resurrectio. Ipse est uerus Leuitas, ut nos Leuitas faceret adherere deo, ipsi continuas preces fundere, de ipso salutē sperare, fugere terrena negocia, in dei possessione numerari, sicut scriptum est: Domine posside nos. Ea est enī sola possessio, quæ nullis obnoxia tēpstatibus, perpetuē gratiæ ferat fructus. Redemptor Leuitas est, quia uir sapiens redemptio insipientis est. Qui tanquā medicus ægrū insipientis animū fouet, & quædā aspergit solidiora mēti prudentiæ medicamina, imitatus illū medicum qui de cælo uenit ut demonstraret hominibus prudentiæ uias, & sapientiæ semitas paruulis reuelaret. Videbat enim laborantes nō posse sine remedio saluari, & ideo medicinam tribuebat ægris. Ideo omnibus opem sanitatis detulit, ut quicūque perierit, mortis suæ causā ascribat, qui curari noluit cū remedium haberet quo posset euadere. Christi autem manifesta in omnes prædicatur misericordia, eo quod nō qui perierit, sua pereant negligentia: qui autem saluatur, secundū Christi sententiā liberetur, qui omnes homines uult saluos fieri, & in agnitionem ueritatis uenire. Denique & Sodoma si habuisset quinquaginta iustos, nō esset euerſa: & si decē habuisset, esset redēpta, eo quod sermo remissionis peccatorū animam seruitute exuat, & disciplinæ plenitudo perfecti mentem nō sinat edacis libidini uapore consumi. Plurimum tamen refert, & morale ædificat affectū, si etiā numerum iustorū simpliciter accipiamus prodesse populo salutem. Cōpimit & refecat inuidiā, confundit improbitatē, uirtutem incitat, auget gratiam. Nemo enim inuidere debet alteri laudē quæ sibi proficit: atque improbis quicūque redēptorem suū dum suscipit, frequenter imitatur. Certe ueneratur, plenius etiā diligit. Ipse etiā si se alius profuturū sciat, studiū augetur, eaque gratia cōnectit populos, accumulāt charitatē ciuim, uirū gloriam. Quam beata ciuitas quæ plurimos iustos habet, quæ celebrabilis ore omnium, quomodo benedicatur tota de parte, & beatus atque perpetuus eius status existimatur. Quod gaudeo cū aliquos mites ac sapientes diu uiuere uideo, cū uirgines castas, uidas graues aspicio longæ uas, uelut quādam in canam ecclesiæ curiā præpendant ipso quodā uultu & specie grauitatis, quod reuereatur, quod imitentur, quo ad omnē morū gratiam colorentur. Non enim ipsis gaudeo, cū uiuendo multa subeāt

tēdia seculi huius, sed quia profunt pluribus. Similiter dicitur cū aliquis huiusmodi decidit, quibus longa senectute depositus, afficior, quia destituitur grex iuuenū muto senili. Denique perituræ urbis aut malorū imminenti uel futuræ labis hoc primū indicium est, si decidunt uiri consultores, uel etiā grauiores scēminæ. Hinc primum in gruētū porta aperitur malorū. Sicut ergo urbs tota solidatur atque augetur cœtu sapientiū, uel obitu labefactatur: ita sermo grauis, & quæ senilis, plenus prudentiæ stabilire uniuersiuſque animā, & confirmare mentē solet. Iam si accedat multarū lectionū usus, plurimorū præceptorum & consiliorum quidam senatus, uelut perpetuum urbis eius quæ in singulorū est præcordiis, statū efficit.

Quaratione Moyses primogenitos & redēptores cæterorū Leuitas appellauerit, ciuitateſque Leuitarū redemptrices significauerit. Cur etiam non sit absurdū quod facinorosi cohabitent piis, & maculosi sacratis. Quodque non abhorreat a uero quod Leuitas in se manus iniiciat, ut interficiat uoluptates sui corporis. De duobus præterea principalibus in deo generibus uirtutum, uno quo remittit, alio quo uindicta: & quomodo cū impius occiditur, Christus infundatur. Quodque semper ingressus malitiæ, uirtutis opereſque ingressum, sicut & ingressus malitiæ uirtutem excludit, ut Euangelicorū ueritatis exempla comprobant. **Capitulum III.**

IDEO ergo primogenitos & redēptores cæterorū Leuitas Moyses appellauit, quod maturioris & uilis sententiæ uiri, altero senectute quādam animæ præferant, altero redēptionem cōferant. Vnde & ciuitates Leuitarū redemptrices significauit Moyses: quia is qui configit ad eā animam in qua habitat dei uerbuſ, quæ urbis modo municta atque uallata sit, perpetuā libertatē acquirat. Sicut enim in ciuitatibus Leuitarū erat poenarū remissio, ut si quis ad eas cōfugeret qui non uoluntariā necē hominū admiserat, nulli eū occidere liceret, intra urbes duntaxat positū Leuitarū: ita quæ peccati propriū poenitet, quod aut imprudēter aut inuitus admittit, si Leuitarū adhaeret in colatu, & ab his præceptoribus qui dei mādāta dispensant, recedēdum nō putet, lex ipsa ab omnium eum cōmissi flagitii poena suppliciorū liberat. Nec absurdum putes quod facinorosi cohabitant piis, maculosi sacratis. Opus enim habent purificari qui aliquo pollutū sunt delictorum cōtagio. Et quodammodo diuerso genere causa concurrunt. Sicut enim Leuitas mādānis uoluptatibus abdicatus, exul est culpe: ita sanguinis reus fugitiuus est patrie. Sed hoc interest, quod iste necessitate suos deserit propter metum legis, minister autem dei humanarum consortis renunciat passionum, & quādam carnalis illecebrę se abdicat necessitudine propter studia uirtutis. Etiam illud non abhorret a uero, quod etiā iste uelut quāsdā in se manus iniiciat, ut interficiat uoluptates sui corporis, et quādam suæ carnis opereſque uirtutum. Interfecit nempe Moyses Ægyptiū, & fugax factus est de terra Ægypti, ut declinaret eius terræ tyrannum. Sed non ante illum interfecisset Ægyptiū hominem, nisi in se prius Ægyptiū nequitie spiritalis interemisset, & abdicasset regaliū luxum honorū, maius patrimonium aestimans thesauris Ægypti opprobriū Christi. Quod stultis quidem uidetur opprobriū, nobis autem illud opprobrium dominicæ criticis uirtutis dei est atque sapientiæ. Accedit eo, quod duo quādam in deo principalia sunt genera uirtutū, unum quo remittit, aliud quo uindicta. Remittitur peccata per dei uerbum, cuius Leuitas intepres & quidam excussor est. Remittuntur etiam per officium sacerdotis, sacrumque ministerium. Puniuntur quoque per homines, sicut per iudices, qui potestate ad tempus utuntur, sicut Apostolus docet dicens: Vis autem non timere Rom. 13,